

[מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש]

70. רוח הקודש

חול המועד סוכות

בפעם הקודמת סיפרתי על הטלפון שקיבלנו מביתו של רשכבה"ג מרן שר התורה הגאון רבי חיים זצוק"ל בו התבשרנו כי הרב רוצה לבוא לבקרנו. בשל חולשתו של הרב התבקש בעלי לרדת למטה לפגוש את הרב ברכב, אך מאסר הבית מנע ממנו את האפשרות.

"אני חייב את עזרתך", רעד הטלפון בידיו של בעלי.

עורך הדין היטה אוזן, מעולם לא שמע את בעלי לחוץ כל כך, הוא תמיד נינוח, מקבל את הדין, מחזק את כולם, מה קרה? מה הבהילות?

"רבי חיים רוצה להגיע לבקר אותי", אמר בעלי קטועות.

"איזו זכות! איזה יופי! נו, הרב יכול להגיע, לא ידוע לי שיש מניעה", תהה עורך הדין.

"יש"

"מה?"

"רבי חיים חלש מאוד"

"נו"

"הוא לא מסוגל לצאת מן הרכב, ביקשו שארד אליו", סוף סוף הוציא בעלי את המילים מהפה. "אני מבין" אמר העורך דין, "אני מבין", קולו הלך ונחלש.

"מעבר להבנה אני זקוק לעזרה, תוכל להנפיק עבורי אישור? זה רבי חיים, אני לא יכול לוותר", התחנן בעלי.

"הרב הבר", קולו של עורך הדין היה נחרץ, "אעשה כל שביכולתי, אהפוך את העולם, מבטיח, אבל תדע שזה לא פשוט. דווקא בגלל העובדה שמדובר בגדול הדור ומן הסתם יתקלו שם המון אנשים לא קל יהיה להשיג את האישור. בכל זאת, אעשה מאמץ".

"רק תפילה", אמר בעלי בקול חלש ופנה אל ספר התהילים. הצטרפתי. אנא, ריבונו של עולם, עשה שלא נחמיץ מאורע מרומם שכזה, התחננתי.

ידעתי עד כמה משמעותי הביקור עבורו ועבור כולנו, הבנתי אלו השלכות טובות עשויות לצמוח מכך והרגשתי שאסור לפספס את ההזדמנות. אין לי מושג כמה זמן חלף, בעיניי הוא נדמה כנצח, אבל לאחר שהנצח הסתיים צלצל הטלפון. "יש", היה קולו העליו של עורך הדין על הקו. "יש לנו אישור".

תפסתי בידית הכיסא, ליבי ניתר באושר. יש אישור. לא יודעת איך עורך הדין השיג אותו, לא יודעת איזה גורן הוא הפך ליקב, אבל האישור ישנו. אנחנו רשאים לרדת למטה כאשר רבי חיים יגיע. "אשלח לך בפקס

ליתר ביטחון", אמר עורך

הדין וחתם את השיחה.

"גם צער נקצב על אדם

במנה מדויקת, ומה

שלא במנה שלך

לא תקבל", אמר

בעלי לאחר שסיים

את השיח. לא חלפה דקה

והטלפון צלצל שוב הפעם הגיעה השיחה מביתו של מרן, הם רוצים לסכם שעה. בעלי ניגש, קיבל עדכון, אישר. כן, הוא ירד למטה. בהחלט אין בעיה.

שעת הערב הגיעה. בעלי סיים להתפלל תפילת ערבית (האיסור להתפלל בציבור היה אחד העונשים הקשים בתקופת המעצר). הוא נשק לסידור ופנה אלי בהתרגשות ובפנים חיוורות: "בואי נרד". ברטט וברעדה ירדנו לרחוב. רחוב אגסי נראה היה כדבוקה אנושית גדולה. מאות אנשים, נשים וטף מילאו אותו מאופק עד אופק, ממתנינים לרכבו של רבי חיים. בעלי ניסה לגשת קדימה, אבל המשימה הייתה אבודה. לא ניתן היה לחצות את הנהר. רק כאשר רכבו של רבי חיים התקרב לבניין כמו נחצה לו הים ושביל צר אפשר לו לעבור קדימה, אחרי הכל, הוא 'החתן', רבי חיים מגיע לחזק את ידיו.

ביקורו של רבי חיים הזים את אחרון החשדות. עם כל סיבוב שעשו גלגלי הרכב, כל התקרבות לכיוונינו שמעו עוד ועוד אנשים את פשר העניינים. רבי חיים לא היה אמור להיות בהר נוף, מה פתאום, הוא הגיע עד כאן רק כדי לחזק את ידיו של הרב מהכליות. מ'אולי כן אולי לא' הפך השיח ל: 'אשרי מי שחושדים בו ואין בו...'. זהו כוח ביקורו של גדול בישראל.

המכוננית הגיעה עד אלינו ונעצרה. חלון הרכב נפתח ועיניו הטובות של רבי חיים סקרו את הקהל, מחפשות את בעלי. רועד הוא עמד שם, מתכופף אל חלון הרכב. ידיו של הרב לחצו בעדינות את ידו של בעלי. הוא כמעט לא נשם. עיניו בלעו את גדול הדור ושום רגע בחייו לא דמה לרגע ההוא בו נפגשו שניהם סמוך לחלון הרכב.

"שהסיפור ייגמר מהר, שהקדוש ברוך הוא יוציא לאור צדקך ושתזכה לקדש שם שמים", איחל רבי חיים ובעלי עצם את עיניו ואמר אמון. עוד דקות ספורות שוחחו השניים. רבי חיים מנחם ובעלי שותק בעיקר ומקשיב.

"את יודעת מה איחל לי רבי חיים?", כשעלינו הביתה האירו עיניו של בעלי כפרח'קטורים.

"מה?" ממקומי שבמדרכה יכולתי לחוש את האהבה שנשבה מרוב חיים לבעלי, יכולתי לראות את החיזוק, אך מה איחל לו רבי חיים לא יכולתי לשמוע. "שאזכה לקדש שם שמים בכל הסיפור הזה", אמר בעלי ונייב את עיניו הדומעות. בלעתי אוויר. הצטמררתי.

איזו רוח הקודש ביטאה הברכה הזאת.

רק אני ידעתי איך ישב בעלי לא פעם מדוכדך ואמר בשפל קול: "רק שלא יגרם חילול ה' מהסיפור הזה". רק אני ידעתי עד כמה הקפיד כל חייו לקדש שם שמים וכמה אכפת היה לו שלא יתחלל שם ה' בעקבות המעצר. איך ידע רבי חיים לדבר בדיוק על הנקודה הזאת? לזהות את הגדול שבכאביו?

רוח הקודש פיעמה בקרבו.